

Ako želiš da budeš slikar treba da se rodiš u Dimitrovgradu, jer procentualno gledano ovaj grad u jugoistočnoj Srbiji ima najviše akademskih slikara u Srbiji, ali i u Evropi. Sa nešto preko 6.000 stanovnika u samom gradu, Dimitrovgrad ima preko 60 akademskih slikara.

U Dimitrovgradu je rođen i Branislav Bošković, akademski slikar. Njegov talenat za slikarstvo je prepoznat već u nižim razredima osnovne škole, a u sedmom-osmom razredu nastavnik likovnog vaspitanja je uočavao potez njegove četkice na pola radova u odeljenju. Možda su njegovog talenta poslednji bili svesni njegovi roditelji koji su znali da kažu kako Branislav ne radi ništa, samo slika, a zahvaljujući komšijama, sačuvani su njegovi crteži iz najranijeg detinjstva.

Branislav Bošković je posle srednje umetničke škole u Nišu, i raspolućenih osećanja između fudbala i umetnosti, poslušao savet profesora Mome Mitića, (dobitnika „Zlatna paleta“ za slikarstvo 1991.) koji mu se svojim autoritetom obratio: „Boškoviću idi za Novi Sad, tamo su bolji uslovi, i tamo ćeš više naučiti“. Iste godine je upisao AUNS, a po završetku se vratio u svoj Dimitrovgrad. Posle četiri godine karijere nastavnika, ljubav prema umetnosti vratila ga je u ponovo u Novi Sad, gde i danas živi i stvara.

Branislav Bošković je slikar prepoznatljivog senzibiliteta i s ponosom radi kao glavni slikar Srpskog narodnog pozorišta, sa čvrstim uverenjem, nasleđenim od takođe Dimitrovgradanina Slobodana Sotirova, profesora na katedri za likovnu umetnost u Beogradu, sada u penziji (dobitnikom nagrade za slikarstvo „Ljubica Cuca Sokić“ 1964. i zbog koga je na akademiji uveden predmet – portret), da je crtež osnov slikarstva, grafike, skulpture i da bi umetnik postao umetnikom mora prvo savladati zanat i poštovanje prema umetnosti. Kada ispuni taj uslov, umetnik može da ide na koju god hoće stranu, da slika onako kako se oseća. Bez zanata je kao slepi putnik koji se plaši na svakoj stanici da će ispasti iz voza.

Branislav Bošković je slikar 24 sata:

- Ja slikam i kad ne slikam. U glavi umetnika je uvek slika ili promišljanje o slici. I kada idem ulicom, i kada razgovaram, ja non-stop imam ispred sebe crtež. I to ne smatram opterećenjem već Božjim darom, uživanjem.

Gospodin Bošković radi ono što voli i voli da uživa u tome što radi. Voli da radi u pozorištu jer je to kreativan rad i ni jedan dan nije isti. Pozorište je paradigma slobode i svaki dan daje mogućnost da se otkrije nešto novo, vezano za zanat i tehnologiju; u pozorišnoj radionici se istražuje, kako se slika paučina, pravi patina, kako se oslikava mermer, iznalaze se rešenja za scenografiju diomenzija 26 x 8 m. Pozorište je dinamičan i kreativan prostor u kojem je svaki dan izazov.

-Pozorište daje slobodu, kreativnost i mogućnost da se izraziš, i ja u svemu tome toliko uživam, da kada se okrenem prema mom delu i kažem: „Ja sam ovo slikao mesec dana,

potrošio sam 400 kg boje i pri tom uživao“, osećam se kao pobednik. Ja sam toliko dobrih stvar uradio, a nisam bio statičan. Od enformela do akvarela – to je pozorište u kojem ima i zanata i likovnosti i svega.

A posle radnog dana u pozorištu, umetnik se predaje kreativnom radu u svom ateljeu, gde nasuprot velikih formata i apstrakcije, radi slike manjih formata, precizne i vredne, jer, kako je Nedeljko Gvozdenović davno rekao „kako slika malog formata može biti i velika“, i nije važno šta se slika, već kako.

- Za mene je priroda povod, a cilj je slika. Umetnost je trenutak, najbolji posao na svetu. Ja sam to danas uradio tako, jer sam tako razmišljao. Da li sam mogao drugačije, ne znam. Dvadeset godina slikam, a „slike se ne prave na platnu, slike se prave u glavi“ (Cuca Sokić). Nekada sliku napravim za jedan dan, nekada za mesec dana. I još uvek uživam u svemu što radim.

Pored slikanja, Branislav Bošković je ponosni vlasnik kolekcije od preko 1.000 LP ploča, isto toliko CD-a. Isto tako uživa i u hrani, razgovoru, druženju...

Ono što mu je teško, to je da se rastane od svojih slika. Ali, svestan je činjenice da kada stavi svoj potpis ispod slike da je završena i da više nije njegova. Iako svaku smatra neponovljivom, drago mu je kada vidi da neko drugi uživa u onome što je on osmislio. Tada se između umetnika i tog nekog javlja nešto jako lepo.

Treća nagrada na VII Međunarodnoj likovnoj koloniji „Ljubav i razumevanje“ 2013. i godinu dana ranije, Svetosavsko priznanje, nagrada 1997. godine u Pisi (Pizza), su priznanje za njegov rad, ali njegova najveća nagrada je što se bavi poslom slikara, umetnika.

